

Újratervezés

Kiskoromtól kezdve éreztem, hogy az Istennek dolga lehet velem, hisz szegény családból származom, és emiatt is rengeteg próba elé fog állítani. Kiskoromtól kezdve édesanyám nevelt, első házasságából született gyerek vagyok, de 6 év házasság után édesapámmal elmaradtak, és mindegyiknek lett egy új kapcsolata, amiből született két-két féltestverem. Apukámmal csak egy darabig tartottam a kapcsolatot.

Anyuról beás cigány vagyok, édesapámról meg paraszt, szóval keverék. Voltak bajaim olyanokkal, hogy óvodában nem mertek hozzám ülni, nem nagyon foglalkoztak velem, az iskolában sem mertek hozzám ülni padtársnak, mert „fű, nem ülök mellé, mert cigány meg tetűs meg бүdös”. Azért, mert most valakinek barna a bőre, nem azt jelenti, hogy lop, csal meg hazudik, meg бүdös, nem tud tisztálkodni, meg tele van tetvekkkel, szóval volt nekem ilyen gondom később az iskolában is.

Egyébként én soha nem szégyelltem azt, hogy cigány vagyok, mert minékünk, romáknak vannak főzési szokásaink, öregapám, anyukámnak az apukája (már nem él sajnos) teknővájó cigány volt, fakanalakat csinált, kosarakat font. Soha nem szégyelltem azt, hogy roma származású vagyok, sőt, inkább felemelt fejjel megyek, hogy azért nekünk, romáknak hagyományaink vannak.

Nem tudom, hogy mi most akkor kéthásak vagy háromhásak vagyunk, de azt tudom, hogy hátrányos helyzetbe sorolnak minket, mert anyu van a három gyerekkel meg itt a pici is, de a picit nem számolom bele, a kisfiamat. Anyu igényelhet nekünk az önkormányzatnál élelmiszer-csomagot meg, ugye, megjár nekünk az ebéd, meg speciális ellátásokat, több segítséget is kapunk.

Anyukámnak az új barátja is nevelt egy darabig, de ő számomra nem volt senkim. Úgy éreztem, mikor már kezdtem megérteni, hogy anyuhoz nem való, és anyu jobbat érdemel, mert egyre sűrűbbé váltak a napi veszekedések a pénz miatt, a verések, és látni anyukámon, hogy egyáltalán nem boldog, de nem szólhattam bele, hisz ki voltam én akkor, hogy belekotnyeleskedjek.

Tizenkét éves lehettem, mikor anyám barátja úgy kezdett el velem viselkedni, ahogy nem kellett volna, simogatott, kényszerített dolgokra, míg anyukám két műszakban dolgozott, hogy meglegyen a napi kenyérünk. Kihívott esténként magához, nappal autóval bevitt az erdőbe, és megfenyegetett, ha szólni merek anyunak, akkor bántani fogja a családot. Erről az emberről tudni illik, hogy agresszív, és elég sokat bántalmazta a családot is, és engem is, ha

nem úgy tettem a dolgokat, ahogy kellett, vagy ha esténként nem mentem ki hozzá, másnap kokszikát kaptam, vagy épp elvette a telefonomat...

Két évig ment ez az egész, amíg bele nem untam az egészbe, és tudtam, hogy szólnom kellett volna előbb anyunak, de féltem, féltettem anyukámat és a testvéreimet is. Egyre többet kaptam, testileg és lelkileg is terrorban voltam, így jártam iskolába, így éltem a mindennapokat, hogy vártam, hogy anyu minél előbb hazaérjen a munkából, és reméltem, hogy észrevesz valamit, de csak sejtette a dolgokat. A húgom és az öcsém többször rajtakaptak, ahogy ketten vagyunk anyu barátjával a fürdőszobában, kint a wc-n, és szóltak anyunak. Eljött a karácsony, az ajándékozás, míg anyuval kettesben maradtunk az áruházban, és a próbafülkében próbáltam egy szép ruhát, amit szerettem volna. Anyu odajött, és rákérdezett, hogy nem bánt-e a barátja. Ekkor már tudtam, hogy a húgom szólt neki. Lehajtott fejjel válaszoltam, hogy nem. De hazudtam, nem mertem elmondani, hogy miket művel velem. Karácsony után egyik nap az iskolába menet anyukámmal volt egy veszekedésem kora reggel, készülődés közben, az okára már nem emlékszem, de ahogy kiléptem az ajtón, bevágtam puszta erővel, és ennyit mondtam: „Sok mindentről nem tudsz!!!!” Sírva mentem az iskolába aznap reggel, még a keresztanyámhoz is bementem, adott egy kis pénzt, hogy vegyek magamnak reggelit, aztán ahogy bementem az iskolába, mint aki jól van, de nem voltam jól, színleltem, alaptól visszahúzódó voltam mindig is, barátaim se voltak nagyon. A nap végén annyira megijedtem, hogy nem mertem hazamenni, és szóltam az osztályfőnökömnek, hogy nem merek hazamenni, félek anyám barátjától, hogy bántani fog. De később szóltam neki csak arról, hogy már hónapok óta pedofilán viselkedik velem. Sírva hallgatott végig, ezután behívta anyut telefonon, hogy azonnal jöjjön be az iskolába, mert beszélni akar vele. Anyu munka után jött aznap be, és a barátja hozta be autóval az iskolába, aztán elkezdte mesélni, hogy miért hívta be, és hogy mi megy már két éve.

Azt találtuk ki, hogy azért jött be, mert rosszak a jegyeim, és év vége előtt korrepetálásokra szorulok matematikából, de ez csak ürügy volt, mert másnap már szöktünk is el kora reggel anyaothonba, Budapestre. Anyu felvette egy áldozatvédővel a kapcsolatot, és telefonon keresztül útbaigazítást adtak, hova kell mennünk. Kora reggel keltett minket anyukám, és megvártuk, míg anyu barátja munkába indul, és a legközelebbi busszal siettünk Kaposvárra. Anyunak volt egy kis félretett pénze, így tudta az utazásainkat is fizetni. Szökésben voltunk, így anyu senkinek nem mondta, hogy hova megyünk, mert a falu, ahol lakunk, ott is pletykás emberek laknak, és hamar eljutott volna a hír anyám élettársához is, hogy Pesten vagyunk. Végre Pesten voltunk... kikapcsolt állapotban volt az én telefonom is meg anyukámé is, hogy ne tudjon minket elérni a volt barátja. Kaptunk egy külön panelházat, és egy idő után elkezdtek anyunak írni, hogy hol van, merre van, mert a volt párja mindenhol minket keres, és

el is ment a rendőrségre, hogy elmondja, hogy eltűntünk, de a rendőrök is és mindenki tudta, hogy hol vagyunk már addigra, és titkosítva volt minden adatunk, hogy hol vagyunk, és nem adtak ki neki erről semmit sem. Ez idő alatt anyu nem dolgozott, kétnaponta vagy hetente kaptunk kajajegyeket, amiket levásárolhattunk, a testvéreim ez idő alatt iskolába jártak, én meg csak esti tanodákba felvételi előkészítőkre, mert hamarosan kezdődött a megírási határidő, hogy középiskolában folytathassam tovább a tanulást. Rendvédelmire készültem, mindig is rendőr akartam lenni, ez volt minden álmom. Amíg Pesten voltunk, 240 km-re az otthonunktól, haza kellett járnunk kihallgatásokra, feljelentést tett anyu már a szökés napján, egy egész napot a rendőrkapitányságon voltunk, és én voltam az a családból, aki a legtöbb időt tartózkodott bent, mivel kiskorú voltam, még így volt áldozatvédőm is az ügyben, de anyu nem lehetett, mert ő családtag, és egyben a gyámom is volt. SOHA nem felejttem el azt a napot, hogy négy órát voltam bent, mindent az elejéről kellett elmesélnem, mindent, hogy ki vagyok, hogy élünk, hol lakunk, és, hogy mivel kezdődött el az egész. Videofelvétel is készült, ez mind a koronavírus idején történt, így maszkban kellett lennem négy órán keresztül. A rendőrnő is sírva hallgatta végig a történetet, és mikor vége lett a kihallgatásnak, odajött és nyugtatott, hogy nyugodjak meg, mert erős lány vagyok, és hogy ez az ember megfizet mindenért, amit velem és az egész családdal tett. Kicsit erőre kaptam, anyu is bement, ő talán volt bent két órát, arra már nem emlékszem, Neki az ő szemszögéből kellett mesélnie. A húgom is bement, de őt anyu kísérte be, ha jól emlékszem, mert ő is még kiskorú volt. Ő előbb kijött, és este utaztunk vissza Budapestre. Most kezdődött csak a java a dolgoknak, elküldtek nőgyógyászatra, hogy megvizsgáljanak, pszichológusokhoz, hogy nem hazudok-e, és hogy mindenről legyen a tárgyalás napjára elég bizonyíték. Amíg Pesten voltunk, anyám volt párját letartóztatták. Ezután megírtam a felvételit, míg Pesten voltunk, a matek része nagyon rosszul sikerült, a magyar egész jól, de tudtam, hogy nem fog sikerülni, tudtam, hogy úgysem vesznek fel, hátra volt még az erőnléti, de az csak később. Talán egy-két hónapot lehattunk Pesten, mire anyu úgy döntött, hogy Kaposvárra megyünk, szintén anyaotthonba, így elutaztunk Kaposvárra. Ott is beíratott minket iskolába, az utolsó évemet jártam, a tesóim alsósok voltak még, egy iskolába jártunk mind a hárman, nem messze az otthontól. Szerettem ott lenni, a nevelők egytől egyig nagyon kedvesek voltak, megértőek. Be voltunk osztva szobánként ki, mikor fürödhetett, moshatott, közös volt a konyha, a gyerekeknek is adtak munkát a takarításban. Úgyszintén jártunk még akkor kihallgatásokra. Már nagyon kezdett idegesíteni, hogy mindig el kellett mondanom az egészet, amire emlékeztem, hiszen én sem tartok mindent számon, időről időre én is mindent elfelejtek, így csak a lényegét kérdezték, és anyut is tájékoztatták, hogy a kaposvári börtönben van az élettársa, és nem engedik ki, hisz van ellene elég bizonyíték.

Így ment ez addig, amíg le nem zárultak a tárgyalások. Eközben vége lett az évnek, és anyu beíratott egy egész jó fodrászhoz, hogy megcsinálják a hajam, ez érdekes, mert a régi iskolába is meghívtak tablófotózásra, ami azt jelenti, hogy két iskola tablóján is rajta vagyok, két különböző ruhában, és két különböző hajjal. Anyu eközben már sikeresen dolgozott. Egyre sűrűbben jártunk haza körbenézni, takarítani, szellőztetni, csomó mindenünk eltűnt a házból, mert anyu volt barátja mindent kipakolt onnan. Mentek a pletykák a faluban, hogy biztos azért szöktünk el, mert anyunak új pasija lett, de ez nem volt igaz. Azt is visszahallottam, hogy anyám volt élettársa megerősakolt, mindeközben ez egyáltalán nem volt igaz. És papír is készült róla, hogy még szűz voltam. Jöttek-mentek a szerelmek az én életemben is, de csak tiniszerelmek, és egyik se tartott sokáig, csak átverték. Nem hittem soha a szerelemben. Míg anyaotthonban voltunk, készültem az erőnlétire, a rendvédelmire. Megjelentem, ott voltam, anyu elkísért, és szerintem büszke volt rám, De. Sajnos egy pár hét múlva válaszoltak, hogy nem sikerült. Nem az erőnléti miatt, hanem a matek felvételi részen buktam meg. Anyu benyújtott egy kérvényt, hogy hadd próbálhassam meg újból, de elutasítottak. Csalódtam magamban, de tudtam, hogy ez még nem a vége. Rendőrnek nem vettek fel, így mentem az erdész szakra. Ezután anyu úgy döntött, hogy hazaköltözünk végleg. A tesóimat beíratta abba az iskolába, ahol eredetileg jártak általánosba, engem meg nyár végén meg középiskolába. Eljött a szeptember, becsengettek, anyu meg vett nekem minden taneszközt és felszerelést, semmibe se szenvedtem hiányt. Rengeteg ruhát kaptunk az otthonból fél év alatt, amit ott töltöttünk, így sok mindent nem kellett megvenni.

Aztán elkezdtem az évet, elég jól beilleszkedtem, lett egy-két lány barátnőm, aztán nagy szerelemben estem már a második hónapban. Már gyakorlatok is folytak kint, az erdőben, a szabadban, egy nap előbb végeztem a kelletnél, és épp vártam a következő buszomat haza, amikor odajött hozzám egy srác cigit kérni, de közöltem vele, hogy nem dohányzom. Elkezdtünk beszélgetni, aztán elment. Megtudtam a nevét, és rákerestem a közösségi médiában, ismerősök lettünk, és egyre többet kezdtünk el beszélgetni. Szerettem vele beszélni, mindig mosolyt csalt az arcomra, ha vele beszéltem, vagy ha tőle kaptam egy üzenetet. A beszélgetések egyre sűrűbbé váltak, mígnem eljött a születésnapom, és szerette volna velem megünnepelni, így elmentem hozzá, és egész jól alakult az este. Anyunak csak sms-t írtam, és üzentem a húgommal is, hogy majd jövök. Megismertem a Sz. édesanyját is, a családját később, a bátyját, annak párját, a tesóit, és kialakult velük egy egész jó viszonyom. Másnap mentem csak haza, elég másnaposan, hisz a srác meghívott inni, és az én napomat ünnepeltük, így belementem. Nagyon félttem, hogy anyu csúnyán kiabálni fog velem, és hogy hol voltam én egész másnap délutánig, közöltem a sráccal, hogy még találkozunk, jól éreztem magam, de haza kell mennem,

mert anyukám már var rám. A következő busszal haza is mentem, és iszonyatosan féltém anyám dühétől. De ahogy beléptem a bejárati ajtón, egész normális volt velem, és kérdezte, hogy minden rendben van-e, válaszoltam, persze igen, csak ünnepeltük a születésnapomat egy-két barátommal, de persze hazudtam, nem tudtam, hogy is közölhetném azt vele, hogy megismertem egy fiút.

Aztán annak is eljött az ideje, hisz egyre többet beszéltünk a Sz-szel, és nagyon szerelmes voltam, vele akartam lenni, amennyit csak tudtam, minden áldozatot meghoztam miatta. Egy délután volt egy kis veszekedésem vele, mert nagyon érzékeny személyiség vagyok, és hamar szomorú vagy kedvetlen leszek, közöltem vele a múltam, és ő ennek ellenére is velem akart maradni, hiába beszéltem le róla, hogy szerintem emiatt mi nem lennénk egy pár. Aznap éjszaka ki is békültünk, és bemutattam anyámnak. Szerintem ő az elején ellenezte ezt, de így visszagondolva igazam volt, hisz amióta megismertem, jöttek a gondok, egyre többet lógtam az iskolából, volt, hogy órákról elszöktem, csak hogy vele lehessenek. Nagyon sok igazolatlan órát szereztem emiatt, és egy idő után anyukámtól is elvették a rám járó családi pótlékot. Év végén megbuktam, újra jártam az elsőt. Rászoktam a cigire is, egyre több volt a gond, a vita, féltékenységek miatt. Fél év után kaptam az első verést, aztán egyre sűrűbbek lettek, volt, hogy lila foltokkal mentem haza, anyunak meg azt hazudtam, hogy kicsit beittam és elestem, de ő tudta, hogy hazudok. Minden áldozatot meghoztam miatta, csak hogy velem maradjon. Nagyon szerettem. Együtt terveztünk, jobban, rosszban vele voltam. Rengeteget szöktem hozzá, egyre többet voltam nála, egyre kevesebbet otthon. Az iskolai dolgok jobban elfajultak, és anyu el akart tőle tiltani, de mindhiába, hisz a családom ellen is mentem miatta, szembefordultam mindenkivel miatta, annyira beleszerettem, hogy más tanácsaival nem foglalkoztam, úgy éreztem, mellette biztonságban vagyok, és mellette az idő is megállt.

Ahogy teltek a hónapok, egyre többet bántott, és megint megbuktam, egy másik iskolába jelentkeztem, a szemközti, eladó szakra. Ő is oda járt, de neki addigra már rég megvolt a végzettsége.

Az év őszén teherbe estem tőle. Először anyuval tudattam. Tudom, hogy fiatal voltam a gyerekhez, és hogy még iskolám sincs, nincs biztos jövőm, és túl nagy a kockázat, hogy úgysem maradunk együtt. Anyu ezt mindvégig tudta. Sz-nek csak november elején mertem elmondani a születésnapja után. Születésnapján akartam, de féltém, hogy neki ez csak megrázkódtatás lenne, így vártam, féltém, kétségbe voltam esve. Anyu mindvégig mellettem állt, és támogatott, az elejétől fogva kísért a vizsgálatokra is. Eljött a nap, mikor közöltem Sz-szel hogy apa lesz. Sírva fakadt, és akkor épp munkája is volt. Aztán jöttek a gondok. Folyamatosan munkahelyeket váltott, egyáltalán nem foglalkozott velem, ezek után is, hogy tudta, hogy terhes

vagyok, bántalmazott. Kisfiút vártam, a kerületi védőnővel is felvettem a kapcsolatot, anyu mindvégig segített engem, eközben édesapám is felvette velem a kapcsolatot, amikor a kilencediket kezdtem, megismertük egymást, és lett köztünk egy apa-lánya viszony, és amikor tehettem, mindig elmentem hozzá.

Sz-szel kezdtünk széthúzni. Egyáltalán nem törődött velem és a közös babánkkal már akkor, pedig még meg se szültem. Ezalatt felvettem a kapcsolatot a volt osztályfőnökömmel, aki az erdész szakon tanított, hogy mindenféle adományokat elfogadok, rengeteg babaruhát, kiságyat és játékot kaptam sok mindenkitől, és ahogy tudtam, mindent beszereztem a kicsi érkezésére, volt, hogy ingyen kaptam, és az utolsó ösztöndíjamból én magam vásároltam a kórházra. A gyerek apja semmilyen formában nem támogatott anyagilag, rengeteg mindenkinek hazudtam, a védőnőtől kezdve a szociális munkásokig, akik segítettek az adományokban, hogy Sz. segít és támogat, gondomat viseli, és hogy dolgozik, de ez hazugság volt. Terhességem alatt is bántott, nem tudta feldolgozni, hogy apuka lesz, én is fiatal voltam a gyerekvállaláshoz és ő is, de mivel én már éreztem, hogy anya leszek, én örültem ennek a babának. Ki akartam hozni a kórházból, fel akartam nevelni. Tudtam, hogy nem lesz könnyű, de mivel nekem egy erős anyukám van, és mellettem állt, tudtam, hogy az elején segít, utána úgyis belejövök mindenbe. Sz. velem már egyáltalán nem törődött, a családja bátorította, hogy lassan jön a babánk, és jó lenne, ha odaállna már a dolgokhoz jobban, mert ez így nem lesz jó. De mindhiába. Folytatódott tovább. Közeledtem a szüléshez, egyre fáradtabb voltam, már az iskolából is kiíratott anyu. A napjaimat otthon töltöttem, de mindent ugyanúgy csináltam, segítettem anyunak főzni, mosni, takarítottam. Ugyanúgy jártam Sz-hez, hogy vele legyek, mert már lassan hárman leszünk.

Nagyon sokat szöktem hozzá, volt, hogy csak B.-ig volt buszom, utána 7 km-t a hidegben, egy szál telefonvakuval, és télen-nyáron legyalogoltam azt a hosszú utat, volt, hogy órák közben eljöttem, és mivel nem volt buszjárat hozzá, így akkor is gyalogoltam.

Ezalatt Sz. rászokott a kábítószerekre, beszívva begyalogolt egy éjszaka B.-ra, és névre szólóan vásárolt egy autót. Jogosítványa persze nem volt. Veszekedtem vele, hogy miért csinálta ezt, azt a rengeteg pénzt költhették volna a születendő gyermekünkre. De hiába beszéltem neki, meg se hallgatott. Ezután a kocsit széttörte, és alkatrészeket ócska pénzért eladta.

Sokan mondták már a kapcsolatunk elején, hogy nem hozzám való. És igazuk volt, már rájöttem, hogy neki a gyerek sem való. Úgy volt, hogy nála lakom majd, de kiskorú voltam, és anyu lett addig a magzatgyám és az enyém is, amíg a nagykorúságot be nem töltöm. Másrészt kezdtem látni tisztán a dolgokat, hogy jobb lesz nekem is meg a babának is, ha anyámnál lakunk. Anyu ezalatt készítette fel a házat a babám hazajövetelére. Volt neki félretett pénze, és

hívott szakembereket, és minden helyiséget kifestettek, szereztem ezalatt bútorokat is, babaágyat is. Megvolt mindene a kicsinek. Közeledtem a szüléshez, beutalt az orvosom a kórházba, mert nagyon ödémásak voltak a lábaim. Bementem, anyu bekísért, és nyugtatott, hogy bármi lenne, hívjam fel, és bejön hozzám. Nagyon féltem, de nagyon jó fej szobatársaim voltak, és elbeszélgettem velük, nem voltam egyedül. Mi, cigányok el voltunk különítve egy hatágyas szobában. De nagyon féltem a szüléstől. Ezután, hogy beutaltak, május 11. délután megszületett a drága kisfiam, akit Sz-nek neveztem el. Nagyon örültem. Anyu jött be velem szülni, és mindvégig mellettem volt. Rengeteg mindent hozott be nekem a kórházba. Egyáltalán nem voltam fáradt, de kicsit kimerültem. A kisfiam apja ezután 2-3 napra jött csak be a kórházba megnézni a kicsit...

Nem úgy állt a dolgokhoz, ahogy kellett volna, a pici születése után is egy csomag pelenkát vett. A gyerekkel se nagyon foglalkozott, egyszer sem tette tisztába vagy ilyesmi. Inkább játszott vagy telefonozott, ezután tudtam, hogy hiába, ennek a kapcsolatnak annyi. Nyár után lett is neki egy másik kapcsolata, félrelépett, vissza akarta magát könyörögni, de nem bocsátottam meg neki. Most egyedülállóként nevelem a kisfiamat, és amit tudok, próbálok neki megadni. A kisfiam az én nevemen van, és egy életre lezártam a kapcsolatunkat. A gyerek felől azóta sem érdeklődik, pedig nemsokára egyéves lesz. Nélküle is erős vagyok, ahogy eddig, és felnevelem. Gyerektartást nem adtam be, hisz úgy váltam el tőle, hogy a gyerekünket bármikor látogathatja, de apai kötelezettségeit nem teljesítette akkor sem, most sem. Sajnos ő még erre a feladatra nem érett meg, munkája sincs, szerintem teng-leng, és azóta drogozik is.

Egyedül nagyon nehéz boldogulni, hiszen még végzettségem sincs. De végigcsinálom, hisz anyukám is egyedül nevelt egy darabig, ha neki sikerült, nekem is fog.

Így élem én a mindennapjaimat. A múltam zűrös, de azóta már eltelt öt év, és a nagy tini szerelemnek ez lett a vége. De tanultam a hibámból, tudom, túl fiatal voltam a gyerekhez, most is az vagyok, de végigcsinálom, ha kell, egyedül, ha kell, egy társsal.

Én az életemet a kisfiammal későbbiekben úgy képzelem, hogy vagy visszamegyek egy szakmát letenni, vagy elmegyek dolgozni, vagy akár egy tanfolyamon elvégzek valamit. Szeretnék a kisfiamnak egy gyönyörű gyerekkort adni, amit én nem kaphattam meg, és biztos alapot nyújtani. Csak ő van nekem, és hála isten, azóta is édesanyámnál lakunk, és le a kalappal előtte, nagyon jó nagymama, bármikor a segítségemre van, ha épp dolgom van, vigyáz a kisfiamra. Egy darabig itt is leszek nála, mert azóta se lett kapcsolatom. Remélem, egyszer akad valaki, aki elfogad a kisfiammal együtt, és megad nekünk mindent, amire szükségünk van. Lesz egy saját házuk, és szépen lassan felnő egyszer az én kisfiam. Mikor a fiam nagyobb lesz,

addigra már dolgozom, és szerintem addigra már találok valakit, aki szeretni fog. A kisfiamat én tűzoltónak képzelem el vagy valami olyan szakmában, ahol segít az embereken.

Vagy iskolát vagy képzést végeznék el, lenne egy saját szalonom később. El tudom képzelni, de nem valószínű, mert rengeteg pénz kéne hozzá, hogy ez az álom valóra váljon.

Valamelyik nap följánlotta nekem a kisfiam apja, hogy költözzek ki vele Belgiumba, mert kapott munkát valami építőiparba, és följánlotta nekem a lehetőséget, hogy mi lenne, hogyha kiutaznék vele a következő hónapban. És akkor közöltem vele, hogy biztos, hogy nem, mert nem tudom a nyelvet, nem tudok angolul, nem tudok németül. Én ismerem már a volt páromat, tudom, hogy mi lenne ennek a vége, ugyanúgy bántana, ugyanúgy lenne a terror, a fiam is ebben kellene, hogy fölnőjön, én meg ezt nem szeretném, mert én elsősorban a gyereket nézem, a gyereket javát, nem saját magamét. És én nem tervezek innen el, egy tapodtat sem fogok innen elmenni, Magyarországról, az száz százalék, főleg egy olyan idegen országba, ahol nem tudom még a nyelvet sem, meg se tudok mukkanni. Még két hónapos volt a kisfiam, amikor utoljára látta, azóta nem érdeklődik, hogy mi van vele, szüksége van-e valamire. Nekem elég az, hogy itt van mellettem a kisfiam, nagyon jó helyen vagyok itt anyukámnál, nem tervezek innen elmenni, és azért jó lenne, ha alakulna valami kapcsolat a jövőben, mert szerintem megérdemlem, hogy boldog legyek, ne csak mindig szenvedjek, ne csak mindig a baj legyen, mert azért nekem is szükségem lenne egy társra, aki szeret, megért, törődik velem, a kisfiamat is sajátjaként szereti. Nyugalmat akarok, anyu is mondta, hogy nyugodjak meg, nem vagyok eldobott nő, akinek kellek, annak kelljen a gyerek is.

A kisfiamat szeretném minél előbb megkeresztelni, amíg még pici, de mire arra kerülne a sor, hogy beszéljek a pappal, templomosokkal, hogy akkor csináljanak keresztelőt, addigra elmegy a pénzem, mert mindennek ára van, főleg a pelenkának. Az a baj, hogy nincsen iskolám, és emiatt hátrányba szorulok. Jó, nem most kellett volna gondolkodni, le kellett volna tenni az iskolát, ez bánt is, hogy nem csináltam végig legalább az iparit, lett volna egy eladói szakmám, de hát visszagondolva így már mindegy igazából. Az a lényeg, hogy a későbbiekben vagy megcsinálok egy tanfolyamot, addig a kisfiamat beadom a bölcsődébe, vagy anyu figyel rá. Vagy elmegyek egy gyárba, de ott meg 12 órás munkaidő van, szóval mindennek megvan a hátránya meg az előnye is.

A kisfiam a jövő hónapban lesz egyéves, szeretnék neki tortát, meghívom apukámat, ilyen visszafogottabb családi körben megünnepeljük a születését, mert hát mégiscsak egyszer egyéves az ember. El se hiszem, milyen gyorsan elment az idő. Sajnálkozni nem akarok senkinek, mert ugye ez az én hibám is, le kellett volna tennem az iskolát, de most már mindegy. Valamit okoskodok, majd lesz valami, és anyu is itt van nekem.